

Meremehe lugu

Oli kuum suvepäev, kui ma koos meeskonnaga Lübecki poole purjetasin. Linnud äratasid mind oma magusa lauluga. Sirutasin käe voodilauale ja haarasin oma värskelt pestud vormirietuse. See lõhnas Rootsi heinamaade ja värsket meretuulet järele. Läänemere meretuul leidis tee minu kajutisse. Vormirietus seljas, sirutasin veel kord käe, et panna barett selga. Rootsi keisririigi kollane rist pimestas mind ja ma vaatasin üles taevasse. Ma lootsin, et pole veel liiga hilja. „Hoia end, mu armastatud Kristina. Ma lähen arsti juurde ja toon sulle ravimid koju,“ mõtlesin ma endamisi. Võtsin oma bareti maha ja hoidsin seda rinnale. Raske vaikus ümbritses mind. Meeskonnale oli antud käsk võtta kiireim tee läbi Läänemere, et jõuda Lübecki - kõik minu armastatud, haige naise jaoks kodus Kalmaris.

„Gustaf Jansén!“ Kuulsin, kuidas keegi mulle ülemisel tekil järele hüüdis, ja kiirustasin üles.

Nõjatusin vastu masti ja jälgisin oma meeskonda tähelepaneliku pilguga. Nägin, kuidas nad ise hädasti sadamasse jõudsid. Mu parem käsi, Torsten, seisis teisel pool masti. Ta tõusis sõnagi lausumata püsti ja võttis midagi taskust välja.

„Siin Gustaf, seda on sulle vaja, kui jõuad arsti juurde.“

Tema käes oli ümbrik, pärlvalge nagu tuvisuled. Keerasin kirja ümber ja nägin veripunast templit. Kuninglik pitsat.

„Mida see tähendab, Torsten? Kas meil on käsk tagasi tõmbuda? Need aadlikud võivad põrgu minna. Mul pole nendega enam midagi pistmist!“

„Ei, nad ütlevad, et see aitab su naist. Keegi on su soovi tõlkinud. Olof nõukogust on selle kirjutanud.“

Ma imetlesin kirja hoolega, vaid mõne sõna kaugusel oma kallima päästmisest. Olof oli mu naise Kristina tuttav ja ta oli esimene, kes mind abistas, kui ta haigestus. Ta oli teda koju kandnud, kui ta oli teel linnast koju kukkunud. Nüüd toetas ta mind, annetades suure rahasumma, et ma saaksin Kalmarist lahkuda. Mõtteisse vajunud, hakkasin oma päevikusse kirjutama.

Ma ei märganud, et pimedus oli aeglaselt langemas. Mu meeskond hakkas üha enam väsima. Seisin koos paari oma mehega üksi pimedas öises embuses. Me ei näinud üksteist meid ümbritsevas pimeduses ja pidime oma tee leidmiseks jälgima tähti. Keerasin oma mantli tihedamalt enda ümber, et end soojana hoida.

- Mu mõtted viisid mind tema juurde. Tema valged juuksed viisid mind kohale, mis võiks mind tagasi tuua. Mere hällilugu rahustas mind - sest siin olin ma kasulik. Ma ei olnud õppinud inimene, kuid meri ja maa, kuhu ma olin sündinud, olid mind tema juurde toonud. Minu armastatud Kristinale

Me jõudsime Lübecki sadamasse just siis, kui päike vajus horisondi taha. Teekond oli olnud pikem ja vaevarikam, kui me ootasime, kuid seal, kai ääres, ootasid hobune ja vanker. Minu meeskond jäi pardale, valmis hetkega merele minema. Ma lahkusin tekit ja suundusin üksi läbi kitsaste tänavate, süda murelikult raske, dr Heinrichi kliiniku poole. Tee kliinikusse tundus lõputu, iga samm piinarikas.

Sirutasin oma vormirietuse sisse ja tõmbasin välja kuninganna pitsatiga dokumendi. Tema

pitseriga minu käes annaks dr Heinrich mulle kõhklematult, mida ma vajan. Öö esimesed tähed valgustasid taevast, kui ma lõpuks jõudsin arsti kliinikusse. Jooksin trepist üles ja seal ootas dr Heinrich oma patsiendi voodi juures.

Kahtlemata haarasin oma ümbriku järele ja samal ajal murdus mu hää meeleteadlikkusest. Välja kostis abipalve.

„Mu naine... Ta on nii väga haige, dr Heinrich. Te peate mind aitama!“ Hüüdsin meeleteadlikult.

Arsti silmad tõmbusid kitsaks, kui ta võttis kirja mu käest. Vaikselt luges ta kirja. Ilma sõnagi lausumata ulatas ta mulle väikese koti, mis oli täidetud erinevate ravimtaimedega, koos kokkuvõetud märkmikuga. Lugesin märkust, võtsin selle vastu, kummardasin sügavalt ja jooksin välja, et minna tagasi sadamasse.

Aga kui ma tänavale jõudsin, olid mu hobused ja vanker kadunud. Paanika haaras mind. Hakkasin jooksmas sadama poole, hoides arsti antud kotti kõvasti ja meeleteadlikult käes. Mu jalad põlesid pingutusest, kui ma sadamasse jõudsin. Kohe tõstisime purjed tagasi Kalmari poole. See oli lärmakas ja kõik karjusid üksteisele, et nad võimalikult kiiresti tagasi jõuaksid. Olin tänulik toetuse ja abi eest, mida sain oma meeskonnalt. Seisin rõdul, lähima väljapääsu juures, valmisolekus, et anda oma hingesugulasele ravimit, niipea kui me kaldale jõudsime.

Sõitsime nii kiiresti, kui tuul lubas, üle mere lainete. Päev oli lühike ja päike hakkas merre vajuma, kui nägime silmapiiril Kalmari sadamat. Niipea, kui me sildusime, viskasin end üle kaide ja hakkasin jooksmas.

Mind tervitas Kalmari külm õhtune õhk, kui tormasin läbi sadama. Kõikjal minu ümber laadisid meremehed kaupa maha ja kaupmehed karjusid oma hindu. Jooksin läbi linna ülespoole. Platsil oli alati rahvast täis. See oli nagu tavaliselt. Mõned kaupmehed arutasid valjuhäälselt päeva äri, mõned daamid seisisid tekstiilikioskis ja vaatasid kangast, talunikud müüsid liha ja köögivilju, meremehed müüsid päeva saaki... ja muidugi oli seal ka isa Johannes, preester.

Kui ta mind nägi, tõstis ta aeglaselt oma mütsi ja vaatas mind kurbusega silmis, mida ma ei mõistnud. Ma ei mõistnud, mida ta oma pilguga mõtles, ja mul ei olnud aega seda välja selgitada, sest ma olin minemas koju, et oma naisele ravimit tuua!

Just siis nägin ma platsi kõnniteel mööduvat surnuautot. Mulle tundus, et ma nägin midagi tuttavat - aukudest paistis välja juuksepahmakas. Kõndisin aeglaselt vankri poole ja nägin oma kallima juukseid selle pragude vahelt välja paistmas. Preester John vaatas mulle otsa ja tõstis surnukeha kohal lebava liniku üles. Seal nägin teda - minu armastatud Kristinat. Tema ilusad rohelised silmad olid tuhmunud valgeks nagu talvine lumi ja tema nahk oli kahvatu nagu kõik meremehed, keda olin näinud laeval suremas. Ma värisesin ja keeldusin leppimast sellega, mis oli juhtunud. Varisesin põlvili ja karjusin oma leina ja viha välja.

Varsti pärast seda toimusid matused. Päevad olid muutunud minu jaoks raskeks ja halliks. Ei ole lihtne tunda rõõmu, kui su süda lihtsalt karjub kaotusest. Ainus asi, mis suutis sisemise karjumise vaigistada, oli alkohol. See oli nüüd ainus asi, mis suutis valu summutada. Olin andnud oma raha alkoholisõltuvuse nõiaringle. Viimane pennigi oli kulutatud viinale.

Matused pidas John lossi kirikus. Kirik oli vaikne ja kirst altari juures köitis minu ja teiste tähelepanu. Ma ei suutnud uskuda, et olin kaotanud oma naise. Mu peas keerlevad mõtted muutusid üha valjemaks ja valjemaks. Panin käeseljaga vastu tema põske ja tundsin, kuidas

talvine külm jahedus mu kehas levib. Tööst saadud raha võimaldas mul teda kalmistule matta ja mälestusteenistust pidada, kuid rohkem ei saanud ma oma armastatud Kristina jaoks midagi teha.

Johan seisis mu kõrval ja pani oma käe mu õlale. Ta haies kirikuveini järele.

- „Tule nüüd, mu poeg. Me peame tema eest palvetama, et ta saaks taasühineda Jumalaga,“ sosistas Johan.

-Ku sa arvad, kes sa oled, sa patune preester! Ära teeskle, et oled vaimulik, kui sa ise haies kuradi joogi järele. Kuidas saad sa oma seisundis matuseid korraldada?

Johannes lahkus sõnagi lausumata ja ma jäin üksi lahtise augu juurde seisma. Maapind oli külmunud ja külm - meie emakal maal polnud enam elu. Tõmbasin end kirikust eemale ja suundusin koju. Minu väike suvila polnud kaugel. Ma ei julgenud end oma kodu lähedal näha. Ma ebaõnnestusin abikaasana. Seepärast ei saanud ma naasta koju, mille eest ta oli kunagi hoolitsenud. Lamasin pingile ja jäin magama, samal ajal kui väljaku tänavad aeglaselt rahunesid.

Järgmisel õhtul kõndisin mööda kõva munakiviteed. Pöörasin ringi ja vaatasin üle oma kauni linna. Nägin vastvalminud maju, kus elanikud nüüd küünlaid süütasid, oodates, et õõ oleks möödas. Nägin noort naist, kes embas oma lapsi. Tema abikaasa suudles teda õrnalt otsaesisele ja aknast paistev valgus väreles tema silmades. Kristina ja mina ei olnud kunagi lapsi saanud ja nüüd olin ma üksi. Langetasin pilgu maale ja süütunne langes mu üle, muutes iga sammu raskeks ja raskeks. Kas see oli minu süü, et ta suri? Kas ta oleks elanud, kui ma oleksin suutnud õigeaegselt ravimit kätte saada? Mu kulunud kingad muutsid mind haavatavaks lume suhtes, mis aeglaselt, kuid kindlalt põletas mu jalgu. Jooksin käega üle oma lõhenenud huulte ja mõtlesin endamisi, mis oleks võinud olla teisiti.

Jätkasin läbi linna, kusjuures mu ainus seltskond oli vaikne talveöö. Kauguses nägin lossi ja väljas olevaid valvureid, kes olid lõkke süüdanud. Mina, üksildane ja nüüdseks vaene meremees, ei saa kunagi nende tule juures end soojendada.

Jõudsin vana, katkise fassaadiga puust kuuri juurde. Sisepoole piiludes ei näinud ma seestpoolt valgust. Kui ma sisenesis, tervitasid mind teised elanikud, kes juba magasid. Nii pidin ma nüüd elama, kui ma ei saanud enam lubada endale elamist väikeses majakeses, kus Kristina ja mina kunagi elasime.

See haies alkoholi ja uriini järele. Lamasin põrandale kõhnunud vanamehe kõrvale ja öökülm kõrvetas mu selga. Oma naise igatsus hoidis mind kaua aega ärkvel, samal ajal kui külm aeglaselt mu nahka hammustas. Lõpuks jäin magama.

Hommikune valgus nõelas mu silmi, kui ma ärkasin. Tõusin püsti ja tõmbasin tolmu mütsi selga. Raputasin selle kergelt maha ja suundusin kesklinna poole.

Teel sadama poole avasin oma väikese nahkse koti, et vaadata, kui palju münte mul oli õnnestunud kokku kraapida. Hingasin kurva vaatepildi peale, kus oli kaks üksikut münti. Inimesed tänaval vaatasid mulle otsa ja sosistasid. Olin sellega harjunud. Ült alla minna oli aga midagi sellist, mida isegi mina ei osanud ette näha.

Nüüd vaatasid nad kõik mind oma hindavate silmadega. Alkoholism ei ole populaarne tunnus.

Kuu aega hiljem

Kui ma platsile jõudsin, nägin uut sadamapubi. Läksin sinna. Sees oli soe, mitte nagu see mahajäetud hütt, kus ma olin maganud.

Igatsus oli ikka veel sama suur, vaatamata kogu möödunud ajale, ma otsisin teda ikka veel, kuigi teadsin, et ta ootab mind süles, kus ma kõnnin. Istusin laua taha ja nägin teda klaasis enda ees - nägemus, mis sündis puhtast hallutsinatsioonist ja igatsusest. Tema hääl kostis lonksudes ja tema ilusad silmad olid läbi viina nähtavad.

Vaatasin mere ääres asuva uhke hoone - Kalmari lossi - poole. Päike loojus lossi kohal, kui pimedus aeglaselt linna ümbritses. Horisondil võis näha laevade suuri purjeid. Kõndisin lossi poole, kus valvurid patrullisid rahulikult öise taeva pimeduses paistvate tõrvikutega.

Nüüd oli möödunud kaks kuud sellest, kui ma oma vormiriietuse riputasin üles, veidi pärast Kristina surma. Mulle tundus, et ma kuulen ikka veel mere külma lainete loksumist. Olin lõpuks vabanenud alkoholi haardest, kuid auk mu südames oli ainult kasvanud. Ei möödunud päevagi, ilma et ma oleksin temale mõelnud. Mu peas käisid pidevalt samad küsimused: Kas see oli minu süü? Mida oleksin pidanud tegema, et õigel ajal kohale jõuda? Ma igatsen teda nii väga. Mõtted olid ülevoolavad.

Kui ma jõudsin lossi juures asuva mäe tippu, nägin päikeseloojangut, paate, kõiki meremehi, kes kiirustasid oma päeva viimaseid laevu lõpetama. Istusin ühele puupingile ja lasin end ümbritsevast rahulikust ümbrusest ümbritseda. Linnud siplesid allpool kaldal ja kevadlilled kerkisid maast välja. Pärast hetke vaikust, kui ma vaatasin Ölandi poole, tegin ringi ümber lossi.

Kui möödusin ühest pikast küljest, nägin vana daami, kes istus lossi seinale toetunult.

„Tere õhtust!“ Tervitasin teda pidulikult.

Daam nägi sõbralik välja. Ta vaatas mulle otsa ja naeratas. Ma imestasin, miks ta seal üksi istub, nii et ma peatusin ja hakkasin temaga rääkima.

Ta ütles mulle, et tema nimi on Britt, ja siis jäi ta mulle meelde. Britt oli vaikne, kuid meeldiv daam, kellel oli veidi kõver selg ja kortsus põsed. Tema lahked sinised silmad kandsid salapäraselt pilku ja tema hallid juuksed liikusid õrnalt tuules. Istusin Britti kõrvale. Tundus, et ta nautis seltskonda - ja mina ka.

„Te olete Kristina abikaasa, nagu mulle öeldi. Ta oli minu hea sõber. Mul on kahju teie kaotusest.“ „Aitäh...“ vastasin kurvalt.

Ainuüksi tema nime kuulmine tegi mulle haiget. Keerasin silmad Brittilt eemale ja vaatasin üles suurde lossi. Vaid mõned aastad varem olime siin seisnud, kättpidi, ja olnud tunnistajaks Pommeri Eriku kroonimisele Rootsi, Taani ja Norra kuningaks. See oli põnev päev, mitte ainult kuningriigi jaoks, vaid ka sellepärast, et sain selle veeta koos oma armastatud Kristinaga.

„Ma pean sulle midagi ütleva...“ sosistas Britt. „See ei olnud haigus, mis su naise tappis. I-“

„Mida sa sellega mõtled?“ Ma katkestasin ta valjusti. Ma nägin tema surnukeha surnuautol. Ainult need, kes on haiguse tõttu surnud, võivad surnuvankris sõita. Te ei saa nüüd tulla ja öelda, et ta ei surnud sellesse. Mul on võtnud kaua aega, et leppida tema surmaga - ma lihtsalt ei suuda seda uuesti läbi teha. Ärge püüdke mulle muud öelda!

„Kuula mind lihtsalt,“ ütles Britt.

Ta hingas sügavalt sisse ja hakkas rääkima. „Ma käisin paar päeva tagasi pubis. Nagu tavaliselt, jõi isa John, preester, oma brändit. Sa ju tead, kuidas ta purjus olles muheleb, aga just siis kuulsin, kuidas ta Kristinat mainis. Istusin lähemale ja küsisin tema kohta. Siis vastas ta: „Ta maksis mulle suure summa, et ma saladust hoiaksin!“.

Britt neelatas kõvasti, enne kui jätkas:

„Ma ähvardasin teda kogu selle joomise eest piiskopile teatada, ja siis rääkis ta mulle, millest oli juttu. „Ta tappis ta...“ Soovin, et saaksin teile rohkem vastuseid anda, aga ma sain temast rohkem välja. Küsisin, kellest ta räägib, aga siis hakkas ta jälle muhelema ja jonnima.

Mu silmad olid õudusest suured. Mida ta rääkis? Mis juhtus Kristinaga? Kas ma võisin tõesti usaldada vana naist, keda ma vaevalt tundsin?

„Kust ma tean, et sa ei valeta...“ küsisin mõtlikult.

Britt ohkas.

„Sinu asemel ma ei usaldaks ka mind. Aga küsi temalt ise. Ta on kirikus.“

Pärast kiiret noogutamist hakkasin ma kiriku poole jooksmas. Läbi tänavate ja väljakute lipsasin inimestest mööda. Kirik polnud enam kaugel. Avasin ukse ja nägin preester Johani kohkunud pilku, kui ma tema tseremooniat katkestasin.

„Mida sa mu naisega tegid!“ . Mu hääli kajastus läbi vaikiva kiriku.

Lähenesin raskete sammudega altarile.

„Millest sa räägid? Sa ei saa nii agressiivselt uksi avada. Sa ei taha ju külmutatud jumalateenistust...“ Preestri teadmatust pani viha minus keema.

„Vastake minu küsimusele! Ma tean, et see ei olnud haigus, mis teda tappis. Kes teda tappis? Ütle mulle!“ Hüüdsin, hääles segatud kurbuse ja pettumuse seguga. Kuulsin, kuidas kuisutused levisid läbi pingiridade.

„Mis sinusse on läinud, Gustaf? Mul pole aimugi, mida sa tahad, et ma vastaksin!“

See oli viimane ölekõrs. Haarasin õllepudeli ja viskasin selle preestrile. Kui sain temast tõe välja, ei oleks mul seda nagunii vaja. Kui ma poleks olnud nii vihane, oleksin võib-olla hoidnud suu kinni, läinud koju, joonud end täis ja nutnud end magama. Aga mitte seekord. Seekord oleksin ma vapper. Pudeli tee läbi kiriku tundus lõputu. Kas ma olin nüüd patune? Kas Isa karistab mind selle eest, et ma tema sõnumitoojale haiget tegin? Võib-olla oli juba liiga hilja nii minu kui ka Johani jaoks. Aga seni, kuni mu armastatud Kristina puhkas taevariigi paradiisis, olin ma rahul.

Ma ei uskunud, et preester jõuab kükitada. Kas see oli Jumala märk või puhas instinkt, polnud oluline. Klaas purunes vastu altarit ja purunes tuhandeteks tükkideks. Alkoholipritsmed lendasid üle

preestri harjumuse. Ma ei kõhelnud - aega polnud raisata. Jooksin altari juurde ja otsisin meeletult teravat klaasitükki. Samal ajal tõusis preester John püsti ja karjus:

„Mida jumala nimel sa teed!“.

Vaid sekundid hiljem tõusin püsti, klaasitükk tihedalt kaela surutud.

„Ütle nüüd - kes sulle maksis ja miks?“

Johan seisis jäigalt, silmad hirmust suured.

„Gustaf, pane klaasitükk maha! Räägime sellest kahekesi. Kõik teised, vabastage ruum!“ Johani hääl kajastus kiriku seinte vahel ja pingid tühjenesid kiiresti.

Olin ikka veel täiesti plahvatusohtlik ja adrenaliini täis, mu süda peksis nii kõvasti, et ma vaevu kuulsin oma mõtteid. Aga ma lasin aeglaselt klaasitüki alla ja taganesin Johnist. Ma ei saanud preestri Issanda majas haiget teha. Siis ei näeks ma oma Kristinat enam kunagi, ei saaks temaga taevas taasühineda.

Johan kõndis kantsli poole. Võtsin paar sügavat hingetõmmet, enne kui talle järgnesin ja teisel pool seisma jäin. Panin käed kantsli servale ja vaatasin Johanile silma, mu pilk oli jääkülma ja vankumatu.

„Miks?“ küsisin valjusti ja selgelt. Ma keeldusin silmi temalt ära võtmast. Vaikus venis ja ma nägin tema näol kõhklust. Lõpuks avas ta suu ja vastas, tema hääl värises:

„Okei, ma selgitan...“

Ta neelatas kõvasti, enne kui jätkas:

„Ma istusin usutunnistuses, kui sisse tuli inimene. Nagu te teate, ei saa ma näha, kes tuleb, sest ma olen ainult vahendaja teie ja meie Issanda vahel. Aga ma kuulsin tema häält - summutatud ja mehine. Ta rääkis oma pattudest, ütles, et on langenud seitsme surmapatu ohvriks ja palub nüüd Jumalalt andestust.“

Ta rääkis, et oli võtnud naise elu. Ta ütles, et oli ta tapnud naise kaks päeva varem... ja siis palus ta andestust, ikka ja jälle. Lõpuks sosistas ta naise nime.

Kristina. Kristina Jansén. “

Tema sõnad vajusid minusse nagu külma tuult läbi luuüdi ja luuüdi. Ma tundsin end tühjana. Kas lossis olnud naisel oli tõesti õigus?

Johan jätkas:

„Kui ta lahkus, leidsin kirja, kus ta oli istunud.“

Ta kummardus laua alumise sahtli juurde ja võttis välja ümbriku. Enne, kui ta jõudis püsti tõusta, haarasin selle tema käest. See oli ilus, kenasti veripunase kuningliku pitseriga suletud. Mu süda peksis rinnus, kui ma selle lahti rebisin ja lugema hakkasin:

Kallis John Smith,

Kuna sa oled kuulnud minu ülestunnistust Jumalale, siis käsin sul sellest vaikida! Kui sa sellest kellelegi sõnagi ütled, panen ma su maja põlema ja räägin piiskopile sinu alkoholi kuritarvitamisest. Seepärast tee meile mõlemale teene, kui sa sellest vaikid ja ütled hoopis Gustafile ja teistele lähedastele, et ta suri sellesse haigusse.

Teid on hoiatatud!"

Ma olin tummaks löödud. Kiri põles mu sõrmede vahel. Aeglaselt panin kirja Johani lauale, samal ajal kui tundsin, kuidas pisarad silmalaugude tagant tulevad. Viha voolas minust välja, asendudes põhjatu kurbusega.

„Mul on väga kahju, Gustaf,“ ütles preester Johan madalal häälel ja pani käe mu õlale.

Keegi oli tõesti mõrvanud mu armastatud Kristina. Vanaema oli olnud õige. Ma olin täiesti laastatud.

Järgmisel päeval lamasin oma külmas voodis ja mõtlesin sellele, mida olin eelmisel päeval kuulnud. Nii palju kui ma ka ei püüdnud, ei suutnud ma leida selgust selles olukorras. Mu naine oli mõrvatud ja ma ei saanud selle vastu midagi ette võtta. Ei olnud vastuseid, lootust ega tulevikku. >Lõpuks tõusin püsti ja läksin viimaste järelejäänud müntidega uut pudelit ostma. Kui ma selle avasin, nägin seda. Kiri. Ma kummardusin, võtsin selle üles ja lugesin seda:

„Me peame kiirustama, see on hädavajalik. Olen leidnud viisi, kuidas saada rohkem teavet tapja kohta. Kohtume keskööl pingil. Lugupidamisega, Britt“

Kui saabus südaöö, hiivasin välja tühjale tänavale. Platsist mööda, lossi poole, leidsin sama pingi, kus mulle oli varem tõde räägitud. Kus Britt mulle kõik paljastas. Vaatasin üle pimedate põldude, mis asusid lossi ees. Põllud olid pärast saagikoristust tühjad ja keegi ei usuks, et mulle läheneb aeglaselt üks kuju. See oli rietatud pikka, pimedasse mantlisse, mille kapuuts oli madalale tõmmatud. Mul oli vaevalt aega reageerida, enne kui tundmatu kuju äkki minust kinni haaras ja mu suu kinni kattis. Mu süda hüppas taktis. Paanika tabas mind. Üritasin eemale tõmbuda, kuid siis kuulsin sosinat:

„Ära ütle midagi.“

Jäin paigale. Hääl oli tuttav.

„See on ime, et ma leidsin tunneli, järgige mind!“ Britt sosistas.

Ma kõhklesin, kuid tema silmad olid täis tõsidust. Nii et ma kuuletusin.

Liikusime üle põllu, jalad vajusid pehmesse, ebatasasesse maapinda. See tegi kõndimise raskeks. Kuid peagi, lossist kaugemal, peatus Britt selle ees, mis nägi välja nagu vana lossi varemed. Olin siit mitu korda mööda kõndinud. Ometi polnud ma seda kohta seni kunagi märganud.

„Aita mul kive liigutada,“ sosistas Britt. Mitmed sammaldunud kivid olid ümber koha laiali pillutatud. Kui me kive liigutasime, tundsin, kuidas niiske sammal mu käsi määris. Kui olime kivid ära kandnud, ilmus maas raudne käepide. Eemaldasime viimased kaane kohal lebavad kivid, enne kui vajutasime käepideme ettevaatlikult alla. Kaane oli loid, kuid me tõmbasime selle koos lahti. Vaatasime alla kaevu, mille sees oli redel, mis ulatus kaugele alla maa sees olevatesse tunnelitesse.

„Me peame veenduma, et keegi ei tea, et me siin käisime,“ käskis ta.

Kui me alla laskusime, ei olnud midagi näha. Ainus asi, mida ma tundsin, olid müürid minu ümber. See lõhnas räpane ja tundus kitsas. See tunne süvenes, mida sügavamale tunnelisse jõudsime. Meie ettevaatlike sammude helide vahel oli kuulda vaid veetilkku. Me kõndisime edasi, mis oli nagu koridor. Paljude alleede tõttu pidime kätt ette hoidma, et mitte pimedas vastu seina kõndida.

Lõpuks peatus Britt keset koridori. Meie ees oli redel. Redeli kohal nägime nõrka valgusvihku, mida me järgnesime. Redel viis teise sissepääsu juurde, lossi sisemusse. Tunneli sissepääsu kohal oli riul, mis peitis salajase käigu. Vaiksel tegime koostööd, et riulit liigutada, mis osutus üllatavalt raskeks. Ilmselt oli see nii raske, et hoida ära sissetungijad, kelleks hetkel olime meie.

Riuli taha ilmunud suures magamistoas polnud kedagi. Tuba nägi välja nagu kuninglik, punaste sametkardinate ja kuldsete detailidega siin-seal. Oli vaikne ja läheduses polnud näha ühtegi märki valvuritest.

„Kiri, mille preester sulle andis, oli tembeldatud kuningliku pitseriga. Mäletate kirja, mille mõrtsukas jättis ülestunnistamisruumi? See tähendab, et kohus on mõrvaga seotud, või isegi, et mõrvar on osa õukonnast! See on kuninganna magamistuba. Võimalik, et seal on teavet, mida te otsite. Palees on palju valvureid ja me peame olema kiired.“ Britt selgitas.

Hoolikalt tassisime vaikselt toas ringi. Oli nii vaikne, et ma kuulsin omaenda südamelööki, ja see ei olnud aeglane! Mida me teeksime, kui keegi tuleks? Meil polnud aega mõelda ühelegi *kui-le*, me pidime lihtsalt kiiresti otsima. Ruumi mitmetel riulitel ja laudadel oli mitmeid dokumente, lepinguid, pabereid ja muud sellist. Mingit märki mõrvast ei olnud. Tundsin, kuidas põnevus ja närvilisus mu keha täitis. Kui kaua meil oli aega? Tundus, et kõik need raamatud ja toimikud ei lõpe kunagi.

Nagu võluvael leidsin kirja, millel oli kirjas: *Mõrvast, 1483. aasta suvi.*

"Ma kirjutan selle kirja sügavaimalt kurbusega. Te olete meie kolme kuningriigi spionaažis oluline vara. Proua Janseni mõrv on tulnud suure pettumusena. Kõik teie saadetud kirjad ei saa õigustada teie kiiret tegutsemist. Erik värbas teid heal põhjusel. Te olete osav diplomaat, kes on korduvalt näidanud lojaalsust. Seega näen ma ainult üht sobivat lahendust: pagendus välismissiooni kaudu Novgorodi Vabariiki. Hakka pakkima, ma saadan sulle peagi lisainfot."

Teie Majesteet, Rootsi, Taani ja Norra Kuningriigi kuninganna Margit.

See kiri jättis mind täielikku šokki. Olin lootusetult otsinud vastuseid, kuid sain ainult rohkem küsimusi ilma vastusteta. Kes oli see spioon? Mida ta idas tegi? Kõik viis tagasi sama küsimuse juurde: miks? Miks oli see tapnud minu Kristina?

Britt nägi mu pisaraid ja tormas ettevaatlikult minu juurde, et näha, mis oli juhtunud. Ta luges kirja ja peitis selle oma mantli taha. Ta pani käe mu õlale ja ütles:

„Ma loodan, et sa tead, mida sa pead tegema. Sa pead leidma tõe. Ära lase tema surma asjata juhtuda, ta väärib õigust, kättemaksu ja au! Nüüd peame tagasi pöörduma, me ei saa kauem siin olla.“

Ma teadsin, mida ma pean tegema.

